

Arrest

nr. 325 948 van 29 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 22 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 april 2025 houdende de niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart te zijn geboren op (...) juni 2003 en de Bosnische nationaliteit te hebben.

1.2. Verzoekster dient op 1 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 maart 2023 een beslissing houdende de kennelijke ongegrondheid van het verzoek. Bij arrest met nummer X van 12 januari 2024 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3. Verzoekster dient op 26 januari 2024 een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal neemt op 19 maart 2024 een beslissing houdende de niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek. Bij arrest met nummer X van 9 januari 2025 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.4. Verzoekster dient op 19 maart 2025 een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.5. De commissaris-generaal neemt op 16 april 2025 een beslissing houdende de niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Bosnische nationaliteit, bent u van Rom origine en afkomstig uit het dorp Malocaj (Visoko, Bosnië-Herzegovina).

*U diende op 1 oktober 2021 een **eerste verzoek** om internationale bescherming in. U verklaarde dat u in 2014 samen met uw ouders S.S. (O.V. (...)) en M.S. (O.V. (...)), een eerste keer Bosnië-Herzegovina verliet. U was minderjarig. Uw ouders dienden in Duitsland een verzoek om internationale bescherming in. Nadat dit verzoek werd afgewezen, keerden jullie in 2016 vrijwillig terug naar Bosnië. Op 29 september 2019 verliet u samen met uw ouders en de rest van het gezin opnieuw Bosnië-Herzegovina. Jullie gingen toen naar Frankrijk, waar uw ouders tevens een verzoek om internationale bescherming indienden en er ongeveer twee à drie jaar verbleven. Nadat dit verzoek werd afgewezen zouden jullie vanuit Frankrijk teruggestuurd worden naar Bosnië-Herzegovina. Uw vader besloot evenwel om naar België te komen en in september 2021 kwam u samen met het hele gezin naar hier. Op 14 september 2021 dienden uw ouders hier in België een verzoek om internationale bescherming in. U was in eerste instantie na uw aankomst hier in België van plan te huwen met S.M., die zoals u uit Bosnië-Herzegovina afkomstig is. Een maand na uw aankomst hier, werd deze relatie evenwel verbroken waarna ook u hier in België een verzoek om internationale bescherming indiende. Het gaat om het eerste verzoek dat u als meerderjarige in eigen naam indient. Eind november 2021 vond er een gewelddadige incident plaats tussen uw vader en moeder in het opvangcentrum waar jullie toen verbleven. Na tussenkomst van de politie werd uw vader opgepakt. Na één nacht te zijn vastgehouden werd hij naar een ander opvangcentrum overgeplaatst en kreeg hij een contactverbod opgelegd. In januari 2022 verliet uw vader België en keerde vervolgens terug naar Bosnië-Herzegovina. U vernam van familie daar dat hij momenteel in Malocaj verblijft. Op 14 april 2022 werd in het verzoek van uw vader door de DVZ een beslissing tot afstand van asielaanvraag ('technische weigering DVZ') genomen. Uw grootvader, S.S. (O.V. (...)) diende hier op 10 juni 2022 een verzoek in. Ongeveer twee maanden voor uw persoonlijk onderhoud in uw eerste verzoek verliet ook uw moeder samen met uw minderjarige broers en zussen en haar nieuwe partner België. Ze vertrokken naar Duitsland. Sinds zij met deze nieuwe partner samen is, hadden jullie geen goede relatie meer. Enkel uw broer S. S. (O.V. (...)) en uw grootvader S. verblijven nog in België. Uw broer S. diende op 6 december 2022 als meerderjarige in België een verzoek in eigen naam in. U was op het ogenblik van uw eerste verzoek in België verloofd met W.R., die afkomstig is uit Afghanistan en net zoals u in België een verzoek om internationale bescherming indiende. U leerde hem kennen in het opvangcentrum. In het kader van het verzoek van uw moeder werd op 27 januari 2023 door het Commissariaat-generaal een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek genomen nadat zij geen gevolg had gegeven aan haar oproeping voor een persoonlijk onderhoud. In het kader van uw eerste verzoek verklaarde u dat u niet wenste terug te keren naar Bosnië-Herzegovina en hoopte hier uw leven verder uit te bouwen. U vreesde bij terugkeer naar Bosnië-Herzegovina voor uw vader. U koos in het verleden immers altijd de kant van uw moeder en bij voornoemde schermutseling in het opvangcentrum dreigde hij ermee jullie te zullen vermoorden bij terugkeer naar Bosnië-Herzegovina. Bovendien is hij een gewelddadige alcoholieker die niet alleen uw moeder maar ook u mishandelde. U wenste uw vader door dit alles niet meer te zien en ontweek ook elke poging tot contact met hem. Terugkeren naar uw vader in Malocaj was daarom geen optie. U kon ook nergens anders in Bosnië-Herzegovina terecht. U had er geen eigen woning, geen werk en geen toekomst. Uw advocaat voegde er nog aan toe dat u bij terugkeer naar Bosnië-Herzegovina zal geconfronteerd worden met problemen van discriminatie omwille van uw Rom origine. Hij verwees hierbij naar de door u aangehaalde problemen tijdens uw schooltijd die ingegeven waren door uw etnische origine en zich afspeelden voor uw vertrek naar Duitsland in 2014. Op 29 maart 2023 werd uw eerste verzoek door Commissariaat-generaal (CGVS) als kennelijk ongegrond beschouwd. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 12 januari 2024 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). U ging hiertegen niet in beroep.*

*Zonder België verlaten te hebben, diende u op 26 januari 2024 een **tweede verzoek** om internationale bescherming in. U hield vast aan de verklaringen afgelegd in uw eerste verzoek. U stelde expliciet geen nieuwe elementen te hebben en gaf hierbij te kennen dat de reden waarom u nu een verzoek indient een louter voortzetting zijn van de redenen van uw eerste verzoek. U gaf te kennen nooit naar Bosnië-Herzegovina te zullen terugkeren. U herhaalde niet te weten waar u heen moet in Bosnië-Herzegovina en stelde er niemand te hebben. U had er ook geen toekomst. Uw problemen in Bosnië-Herzegovina – aangehaald in uw eerste verzoek – waren nog steeds actueel. Op 19 maart 2024 werd uw verzoek door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard. Op 9 januari 2025 werd uw beroep door de RVV verworpen. U ging hiertegen niet in beroep.*

Zonder België verlaten te hebben, diende u op 19 maart 2025 uw huidige, **derde verzoek** in. U verwijst opnieuw naar uw relatie met W.R.. Hij mishandelde u en werd uit het opvangcentrum gezet. U was ook zwanger van hem, maar verloor de baby op 13 augustus 2024. Jullie relatie is sindsdien voorbij. Uw ouders zijn op de hoogte van deze zwangerschap. U vreest bij terugkeer naar Bosnië-Herzegovina nog steeds uw vader omdat hij uw relatie met W. en uw (afgebroken) zwangerschap niet kan aanvaarden. U vernam via uw moeder dat hij jullie huis in Bosnië-Herzegovina verkocht omwille van de relatie van uw moeder met een andere man en dat hij uw moeder en haar kinderen zou vermoorden indien hij jullie zou zien in Bosnië-Herzegovina. U kan nergens heen in Bosnië-Herzegovina en u vreest dat uw vader u zal verkopen aan een andere man voor geld. In België verbleef u bij uw moeder en haar nieuwe partner. Hij poogde u te verkrachten. Wanneer u dit zei aan uw moeder, geloofde zij u niet. U belandde op straat. U heeft het psychologisch erg moeilijk door deze situatie. U bent angstig en praat soms tegen uzelf. U verblijft heden in het gesloten centrum te Brugge.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

U verklaart in het kader van uw huidige verzoek dat u het psychologisch moeilijk heeft omwille van de situatie. U angstig bent en soms tegen uzelf praat. U ging naar een psycholoog wanneer u in het opvangcentrum verbleef (verklaringen 3e VIB, vraag 13). U legt hier evenwel geen enkel begin van bewijs neer. Hoe dan ook blijkt uit lezing van uw verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u uw relaas op zelfstandige en functionele wijze kon uiteenzetten.

Wat betreft uw vraag dat u liever met een vrouwelijke medewerker en tolk zou spreken (Vragenlijst "BPN" DVZ en Beoordeling BPN, dd. 8/4/25), dient er op gewezen te worden dat er in het kader van uw derde verzoek geen persoonlijk onderhoud plaatsvindt op het CGVS.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw **eerste verzoek** om internationale bescherming door het CGVS werd **afgesloten met een weigeringsbeslissing**. U maakte niet aannemelijk dat u voor de door u aangehaalde mogelijke problemen met uw vader in geval van een terugkeer naar Bosnië-Herzegovina geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Bosnië-Herzegovina aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Wat betreft uw bewering dat u in Bosnië-Herzegovina niet over een eigen woning en werk beschikte en er derhalve bij terugkeer nergens terecht kon en geen toekomst hebt, werd opgemerkt dat het hier louter om sociaal—economische motieven die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen viel bovendien niet af te leiden dat u bij terugkeer naar Bosnië levensomstandigheden zou kennen die gelijkgesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald

in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft de door uw advocaat aangehaalde discriminatie bij terugkeer naar Bosnië-Herzegovina omwille van uw etnische origine werd geoordeeld dat u niet aannemelijk maakte dat er in uw hoofde sprake is van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch kon op basis van de beschikbare informatie besloten worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Bosnische context in het algemeen beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève noch als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Wat de door u aangehaalde medische/psychische problemen betreft werd geoordeeld dat deze op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. De RVV bevestigde deze beslissing en voegde er nog aan toe dat u evenmin aantoonde dat u geen toegang zal hebben tot medische zorgen in uw herkomstland bij een (eventuele) terugkeer naar Bosnië-Herzegovina. U hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er, net als in uw tweede verzoek, geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Ten eerste verwijst u opnieuw naar motieven die u in het verleden heeft uiteengezet, met name dat u niet kan terugkeren naar Bosnië-Herzegovina omdat u er enerzijds nergens naartoe kan, u helemaal alleen bent en u daar geen huis heeft en u anderzijds uw vader er vreest (verklaringen 3e VIB, vraag 17, 20). U voegt er aan toe dat uw vader inmiddels op Facebook verklaarde dat hij jullie woning verkocht en dat hij uw moeder en haar kinderen, waaronder u, zou vermoorden indien hij jullie ziet in Bosnië-Herzegovina. Bovendien kwam uw vader op de hoogte van uw (afgebroken) zwangerschap en was hierom kwaad. U vreest voorts dat hij u zal verkopen aan een andere man omdat dit de traditie is bij Roma en hij u poogde te verkopen aan uw ex-partner (verklaringen 3e VIB, vraag 17, 20). Deze verklaringen doen evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat u niet aannemelijk maakte dat u in Bosnië-Herzegovina in het geval van mogelijke problemen met uw vader geen of onvoldoende beroep kan doen op de hulp van en/of bescherming door de in Bosnië-Herzegovina aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. De conclusies getrokken bij uw eerste verzoek gelden aldus nog steeds.

Ten tweede verklaart u in België problemen te hebben gekend met uw ex-partner, een Afghaans staatsburger, en met de nieuwe partner van uw moeder die poogde u te verkrachten waardoor u niet meer bij haar kan verblijven (verklaringen 3e VIB, vraag 13, 17). Hierbij dient evenwel vastgesteld te worden dat deze problemen niet dienstig zijn bij de beoordeling van uw vrees ten opzichte van Bosnië-Herzegovina. Moest het aldaar in dit verband alsnog tot problemen komen dan nog blijkt uit niets dat u geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de Bosnische autoriteiten.

Volledigheidshalve kan er nog gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie de **COI Focus: Bosnië-Herzegovina Algemene Situatie van 5 december 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_bosnie-herzegovina_algemene_situatie_20231205.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat, niettegenstaande (belangrijke) hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, de Bosnische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat de werking van de politie zonder meer gericht is op het creëren van een veilige omgeving voor de hele bevolking en dat een aanzienlijk deel van de Bosnische bevolking een zeker vertrouwen tot een hoog niveau van vertrouwen heeft in de politie. Voorts blijkt dat, in het geval de Bosnische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De civiele autoriteiten hebben daadwerkelijke controle over de veiligheidsdiensten en beschikken over mechanismen om gevallen van misbruik en corruptie te onderzoeken en te bestraffen. Om eventueel machtsmisbruik van politiefunctionarissen en andere vormen van onprofessioneel of onzedig gedrag van politiefunctionarissen doeltreffend te kunnen bestraffen, zijn binnen alle politiekorpsen onderzoekseenheden actief voor interne aangelegenheden. Daarnaast werd binnen het Ministerie van Binnenlandse Zaken het Openbaar Bureau

voor Klachten (Public Complaints Bureau) opgericht dat onafhankelijk klachten van burgers over de politie behandelt. Wangedrag van politieagenten kan daarnaast ook gemeld worden via de Crime Busters Hotline. De overheid voorziet tevens in trainingen en handleidingen voor de politie om misbruiken en corruptie tegen te gaan en om het respect voor de mensenrechten te promoten. Verder kan elke Bosniër die meent in zijn/haar rechten te zijn geschaad zich wenden tot de Ombudsdienst (Institution of Human Rights Ombudsman for Bosnia and Herzegovina, dat uit drie ombudspersonen (i.e. een Servische, Kroatische en Bosniak) bestaat die de mensenrechtensituatie in Bosnië-Herzegovina opvolgen. Ook bestaat voor elke burger de mogelijkheid de eventuele onwettelijkheid van zijn of haar arrestatie aan te klagen bij het gerecht. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand, verleend door gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties (o.a. Vaša Prava en het Helsinki Committee for Human Rights), in Bosnië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, een aantal voornamen stappen werden gezet om corruptie aan te pakken. Zo beschikt Bosnië-Herzegovina sinds 2014 over een Agentschap voor de Preventie van Corruptie en de Coördinatie van de strijd tegen Corruptie (APIK). Dit agentschap ontwikkelde een strategie tegen corruptie en in de daaropvolgende jaren werden ook in de beide entiteiten (RS en FBiH) anticorruptiestrategieën en actieplannen ontwikkeld. Ondanks het adequate institutioneel, wetgevend en strategisch kader op het vlak van corruptiebestrijding, blijft het aantal veroordelingen voor corruptie evenwel laag. Een gebrek aan harmonisatie van de verschillende wettelijke bepalingen op de verschillende bestuursniveaus, wordt hier als het grootste probleem aanzien. De Bosnische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Bosnia and Herzegovina", die onder meer inzet op trainingen bij politie en gerecht. Naast de gewone rechtsgang en de Ombudsdienst, zijn er ook het ministerie voor Mensenrechten en Vluchtelingen (MHRR) en een aantal ngo's en internationale mensenrechtenorganisaties tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Bosnië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Dezelfde informatie toont aan dat heel wat Roma in Bosnië-Herzegovina zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Bosnië-Herzegovina, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Bosnische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Bosnië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Bosnische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Dit leidde reeds tot vooruitgang op het vlak van burgerlijke registratie en huisvesting. Om de integratie van de Roma in de samenleving te verbeteren worden in Bosnië-Herzegovina vanuit de diverse overheden al vele jaren actieplannen aangenomen die erop gericht zijn de kansen op de arbeidsmarkt en de toegang tot gezondheidszorg, het onderwijs en de huisvesting te verbeteren (bijvoorbeeld de Roma Strategie, de actieplannen voor de periode 2017-2020, 2018-2022 en 2021-2025). Bovendien heeft het land in 2019 ook de Poznan-Verklaring (een verbintenis uit juli 2019 van de Balkanlanden i.v.m. de integratie van Roma) onderschreven. Op federaal en entiteitsniveau zijn er nationale minderheidsraden (Roma Comités) die op regelmatige basis samenkomen. Ook het Ministerie voor Mensenrechten en Vluchtelingen (MHRR) beschermt Roma tegen discriminatie en behandelt hun klachten. Om de implementering en de efficiëntie van de beleidsplannen in verband met de Roma in de westelijke Balkan en ook de principes van goed bestuur en lokale participatie hierbij te ondersteunen, hebben de Raad van Europa en de EU in 2017 samen het zogenoemde ROMACTED-steunprogramma opgezet. Op 20 maart 2018 vond de officiële lancering plaats van het ROMACTED programma in Bijeljina, Brcko, Donji Vakuf, Gradiška, Kakanj, Prnjavor, Travnik, Tuzla, Visoko en Vukosavlje. In de daaropvolgende jaren heeft ROMACTED als drijvende kracht gefungeerd bij het opzetten van workshops met als doel het nationale actieplan lokaal beter te implementeren. Het ROMACTED-programma is gericht op het opbouwen van politieke wil en aanhoudende beleidsbetrokkenheid van lokale autoriteiten om democratisch lokaal bestuur en empowerment van lokale Romagemeenschappen te versterken. Concreet betekent dit ook dat in de periode 2018-2019 een groot aantal lokale initiatieven, samenwerkingsverbanden en synergiën op poten zijn gezet, zoals onder meer initiatieven in verband met huisvesting, energievoorzieningen, onderwijs, en de versterking van onderwijscapaciteiten voor Romakinderen. Op 19 oktober 2021 is in Bosnië-Herzegovina de tweede fase van het ROMACTED-programma "Promoting good governance and Roma empowerment at local level" gelanceerd.

Er zijn in Bosnië ook meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen. Al die organisaties zijn via allerlei projecten actief in de versterking van de sociale, educatieve, professionele, juridische situatie of de gezondheidstoestand van de Roma.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Bosnische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Bosnië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Bosnische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert een schending aan van: " - SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM - SCHENDING VAN ARTIKEL 4 HANDVEST EU Pagina 5 van 11 - SCHENDING VAN ARTIKEL 48 T.E.M. 48/6 VREEMDELINGENWET - SCHENDING VAN ARTIKEL 1 VAN HET VERDRAG BETREFFENDE DE STATUS VAN VLUCHTELINGEN VAN 28 JULI 1951 ("VLUCHTELINGENCONVENTIE") - SCHENDING VAN ARTIKEL 57/5TER VREEMDELINGENWET - SCHENDING VAN ARTIKEL 57/6 VREEMDELINGENWET - SCHENDING VAN ARTIKEL 57/6/2 VREEMDELINGENWET - SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL, DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT EN DE REDELIJKE TERMIJNEIS - SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN"

Hij verschaft volgende toelichting bij zijn middel:

"Door de verzoekende partij werd op 19 maart 2025 een volgend verzoek tot internationale bescherming ingediend. Op 16 april 2025 wordt de beslissing genomen door het Commissariaat-Generaal voor de

Vluchtelingen en de Staatlozen dat het volgend verzoek tot internationale bescherming moet worden afgewezen, nadat het dossier werd overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 april 2025. Deze beslissing is gebaseerd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, waarbij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer een volgend verzoek om internationale bescherming werd ingediend en er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of werden voorgelegd overeenkomstig artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet.

In beginsel bestaat er een recht van een verzoeker om internationale bescherming tot het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud. Artikel 57/5ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoeker minstens eenmaal oproept voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming. In bepaalde gevallen kan geen persoonlijk onderhoud plaatsvinden.

De uitzonderingen op deze regel zijn opgenomen in artikel 57/5ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Zulks is onder meer het geval indien: De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. (artikel 57/5ter, §2, 3° van de Vreemdelingenwet)

Het woord "kan" wijst op een discretionaire bevoegdheid van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om al dan niet verzoeker uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud. Bijgevolg dient het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn beslissing hieromtrent te motiveren indien toepassing wordt gemaakt van deze bepaling.

De bestreden beslissing bevat evenwel geen enkele motivering op dit punt, waardoor de formele motiveringsverplichting wordt geschonden. Hieronder wordt bovendien het belang toegelicht van dergelijk onderhoud, zodoende dat het de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toekomt om hierover uitgebreid te motiveren.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486). Een schending dringt zich daarom op van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, samengelezen met artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet.

Door de verzoekende partij werd op 19 maart 2025 een volgend verzoek tot internationale bescherming ingediend.

Op 16 april 2025 wordt de beslissing genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat het volgend verzoek tot internationale bescherming moet worden afgewezen, nadat het dossier werd overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 april 2025.

De rechtsgrondslag voor het nemen van de bestreden beslissing wordt door de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gezocht in artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel stelt dat na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang moet onderzoeken of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk, waartoe de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in casu heeft besloten door het nemen van de bestreden beslissing. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° van de Vreemdelingenwet, verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek onvankelijk.

De verzoekende partij betwist dat de bestreden beslissing rechtsgeldig werd genomen.

De verzoekende partij benadrukt haar persoonlijke situatie en kwetsbaarheid, zoals zij dit deed naar aanleiding van het volgend verzoek tot internationale bescherming.

Tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken wees verzoekster op haar zeer moeilijke en preciaire situatie. Zij benadrukte dat zij een relatie had in België met W.R., die haar evenwel mishandelde. Verzoekster werd zwanger, maar verloor haar baby op 13 augustus 2024. Hun relatie werd uiteindelijk beëindigd. Door deze relatie en (ongewenste) zwangerschap vreest verzoekster eveneens de schande die zij bracht over haar familie, in het bijzonder ten aanzien van haar vader. Haar vader verkocht ondertussen ook hun woning in Bosnië-Herzegovina.

Zij vreest dat haar vader haar, bij een terugkeer, zal uitbuiten. Verzoekster diende het opvangcentrum van Kapellen te verlaten en trok in bij haar moeder en haar nieuwe partner. Ook daar werd verzoekster opnieuw het slachtoffer van uitbuiting. De nieuwe partner van haar moeder probeerde haar te verkrachten. Zij werd niet geloofd door haar moeder. Hierdoor belandde zij op straat.

Verzoekster zit in een erg kwetsbare situatie en kampt met psychische problemen. Zij is erg angstig en praat soms tegen zichzelf.

De verzoekende partij verliet Bosnië en Herzegovina voorts reeds op 29 september 2019, toen zij minderjarig was. Zij was toen in het gezelschap van haar ouders en de rest van het gezin. Zij keerde sindsdien niet meer terug.

Verzoekster bleef derhalve afwezig uit haar land van herkomst gedurende een periode van meer dan 5,5 jaar. Zij behoort tot de Roma, een gemeenschap die zich in een uiterst moeilijke socio-economische situatie bevindt en op allerlei vlakken te maken krijgt met discriminatie.

Uit deze feiten volgt dat verzoekster een alleenstaande en jonge vrouw is zonder adequaat familiaal of sociaal netwerk van Roma afkomst. Zij heeft geen financiële middelen, genoot amper opleiding en werd herhaaldelijk het slachtoffer van uitbuiting en (seksueel) geweld. Zij vervreemde van haar land van herkomst door haar langdurig afwezigheid uit Bosnië en Herzegovina, het land dat zij verliet toen zij nog minderjarig was.

Deze bijzondere kwetsbaarheid van de verzoekende partij werd onvoldoende naar ernst beoordeeld in de bestreden beslissing.

De loutere verwijzing naar de mogelijkheid om beroep te doen op de Bosnische autoriteiten is onvoldoende ernstig, gelet op de grote afhankelijkheid en kwetsbaarheid van verzoekster en de moeilijkheden waarmee Roma te maken krijgen in Bosnië en Herzegovina. Er kan hierom niet worden aangenomen dat de overheidshulp, in het geval van verzoekster, voldoende adequaat zou zijn

In het geval zou worden geoordeeld dat de verzoekende partij niet in aanmerking zou komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, dient op het volgende te worden gewezen. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asieltaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. Er moet een minimumniveau van ernst worden bereikt om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112).

Gezien het absolute karakter ervan, is artikel 3 van het EVRM niet alleen van toepassing wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, §§ 130-131).

De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden

beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties waarmee een asielzoeker bij terugkeer kan worden geconfronteerd in welbepaalde omstandigheden kunnen oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van gedragingen van actoren, zoals handelen of nalatigheid vanwege overheidsactoren of nietoverheidsactoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM evenwel enkel worden aangenomen wanneer er een zeker niveau van hardheid wordt bereikt, met name wanneer een reëel risico bestaat dat het betrokken individu bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283).

De verzoekende partij verwijst naar de eerder aangehaalde feiten, waaruit volgt dat verzoekster een alleenstaande en jonge vrouw is zonder adequaat familiaal of sociaal netwerk van Roma afkomst. Zij heeft geen financiële middelen, genoot amper opleiding en werd herhaaldelijk het slachtoffer van uitbuiting en (seksueel) geweld. Zij vervreemde van haar land van herkomst door haar langdurig afwezigheid uit Bosnië en Herzegovina, het land dat zij verliet toen zij nog minderjarig was. Verzoekster vreest derhalve niet te kunnen voldoen in de essentiële basisbehoeften, zoals onderdak, voeding en hygiëne, voor haar. Hulp van de nationale overheid verkregen zij niet en zullen zij ook niet verkrijgen, mede door hun afkomst (Roma), het gebrek aan geldige identiteitsdocumenten en hun langdurige afwezigheid uit Bosnië en Herzegovina.

De voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zijn daarom naar het oordeel van de verzoekende partij niet vervuld, waardoor de bestreden beslissing deze bepalingen schendt. De verzoekende partij meent dat er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door hem zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet in aanmerking komt. De verzoekende partij vraagt daarom minstens dat er aanvullend onderzoek wordt gevoerd naar de aangehaalde elementen door de verzoekende partij, in het bijzonder dat de verzoekende partij de gelegenheid wordt geboden voor het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud.”

3. Aanvullende nota's

De commissaris-generaal maakt op 23 april 2025, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waar hij volgend stuk voegt: “COI Focus Bosnië-Herzegovina: algemene situatie; Cedoca; dd.6 januari 2025”

4. De beoordeling

4.1. Voorafgaand

4.1.1. De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van

artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

4.1.2. Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip “*nieuwe elementen of bevindingen*” ter staving van een volgend verzoek bevat. Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21). In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak c- 921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen.

In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward.

Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, dient beperkt te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker voorgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.1.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.1.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4.1.5. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.1.6. Waar verzoekster er nog op wijst dat zij niet werd gehoord op het CGVS, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de DVZ overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekster heeft geregistreerd en van haar een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit haar verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoekster in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten. Dit alles werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die verzoekster aan de DVZ heeft meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). De commissaris-generaal is in geval van een volgend verzoek om internationale bescherming immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, dit in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”* De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal hoeft hierover niet nader te motiveren. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet verder niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. Tijdens het interview op de DVZ in het kader van haar huidig verzoek werd verzoekster verduidelijkt dat het CGVS op grond van haar verklaringen aldaar zou nagaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Zij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de DVZ. Verzoekster toont verder niet *in concreto* aan dat zij bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens haar de kans dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het CGVS op basis van de elementen die zij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geheel nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht hadden kunnen werpen op de bestreden beslissing.

4.1.7. Wat betreft de bijzondere steunmaatregelen, kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen: *“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U verklaart in het kader van uw huidige verzoek dat u het psychologisch moeilijk heeft omwille van de situatie. U angstig bent en soms tegen uzelf praat. U ging naar een psycholoog wanneer u in het opvangcentrum verbleef (verklaringen 3e VIB, vraag 13). U legt hier evenwel geen enkel begin van bewijs neer. Hoe dan ook blijkt uit lezing van uw verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u uw relaas op zelfstandige en functionele wijze kon uiteenzetten. Wat betreft uw vraag dat u liever met een vrouwelijke medewerker en tolk zou spreken (Vragenlijst “BPN” DVZ en Beoordeling BPN, dd. 8/4/25), dient er op gewezen te worden dat er in het kader van uw derde verzoek geen persoonlijk onderhoud plaatsvindt op het CGVS. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”* Door louter haar psychologische kwetsbaarheid te herhalen en te poneren dat haar kwetsbaarheid onvoldoende naar ernst werd beoordeeld, brengt verzoekster geen elementen aan die een andere beoordeling toelaten. Verzoekster heeft naar aanleiding van huidig verzoek om internationale bescherming geen medische stukken voorgelegd. Het enige medische stuk aangaande haar psychologische toestand, werd neergelegd naar aanleiding van het eerste verzoek. Dit medisch attest van een psychotherapeute van fedasil dateert van 8 maart 2023 en stelt dat verzoekster gedurende zes maanden om de twee weken individuele therapie volgde omwille van psychologische problemen ten gevolge van haar vlucht, problemen in haar thuisland en familiale problemen. Er werd aangegeven dat de gesprekken recent terug werden opgestart, omdat zij terug last heeft van psychologische stress, waarbij zij het moeilijk heeft, piekert, slaapproblemen heeft en gevoelens van angst en nervositeit ervaart. Er liggen geen meer actuele medische attesten voor, die een actueel beeld van verzoeksters psychologische toestand schetsen. Alleszins beperkt verzoekster zich ook tot het aangeven dat zij angstig is en soms tegen zichzelf praat. Dit volstaat op zich nog niet om aan te nemen dat er in hoofde van verzoekster sprake is van een dermate ernstige psychologische problematiek dat dit haar zou verhinderen om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure om internationale bescherming of dat er zich bijzondere steunmaatregelen opdrongen.

4.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.2.1. De Raad wijst erop dat hij niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van deze aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

4.2.2. De Raad merkt op dat verzoekster niets dienstig inbrengt tegen de volgende overweging in de bestreden beslissing:

“Ten eerste verwijst u opnieuw naar motieven die u in het verleden heeft uiteengezet, met name dat u niet kan terugkeren naar Bosnië-Herzegovina omdat u er enerzijds nergens naartoe kan, u helemaal alleen bent en u daar geen huis heeft en u anderzijds uw vader er vreest (verklaringen 3e VIB, vraag 17, 20). U voegt er aan toe dat uw vader inmiddels op Facebook verklaarde dat hij jullie woning verkocht en dat hij uw moeder en haar kinderen, waaronder u, zou vermoorden indien hij jullie ziet in Bosnië-Herzegovina. Bovendien kwam uw vader op de hoogte van uw (afgebroken) zwangerschap en was hierom kwaad. U vreest voorts dat hij u zal verkopen aan een andere man omdat dit de traditie is bij Roma en hij u poogde te verkopen aan uw ex-partner (verklaringen 3e VIB, vraag 17, 20). Deze verklaringen doen evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat u niet aannemelijk maakte dat u in Bosnië-Herzegovina in het geval van mogelijke problemen met uw vader geen of onvoldoende beroep kan doen op de hulp van en/of bescherming door de in Bosnië-Herzegovina aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. De conclusies getrokken bij uw eerste verzoek gelden aldus nog steeds.

Ten tweede verklaart u in België problemen te hebben gekend met uw ex-partner, een Afghaans staatsburger, en met de nieuwe partner van uw moeder die poogde u te verkrachten waardoor u niet meer bij haar kan verblijven (verklaringen 3e VIB, vraag 13, 17). Hierbij dient evenwel vastgesteld te worden dat deze problemen niet dienstig zijn bij de beoordeling van uw vrees ten opzichte van Bosnië-Herzegovina. Moest het aldaar in dit verband alsnog tot problemen komen dan nog blijkt uit niets dat u geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de Bosnische autoriteiten.

Volledigheidshalve kan er nog gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie de COI Focus: Bosnië-Herzegovina Algemene Situatie van 5 december 2023, beschikbaar op (...)) waaruit blijkt dat, niettegenstaande (belangrijke) hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, de Bosnische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat de werking van de politie zonder meer gericht is op het creëren van een veilige omgeving voor de hele bevolking en dat een aanzienlijk deel van de Bosnische bevolking een zeker vertrouwen tot een hoog niveau van vertrouwen heeft in de politie. Voorts blijkt dat, in het geval de Bosnische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De civiele autoriteiten hebben daadwerkelijke controle over de veiligheidsdiensten en beschikken over mechanismen om gevallen van misbruik en corruptie te onderzoeken en te bestraffen. Om eventueel machtsmisbruik van politiefunctionarissen en andere vormen van onprofessioneel of onzedig gedrag van politiefunctionarissen doeltreffend te kunnen bestraffen, zijn binnen alle politiekorpsen onderzoekseenheden actief voor interne aangelegenheden. Daarnaast werd binnen het Ministerie van Binnenlandse Zaken het Openbaar Bureau voor Klachten (Public Complaints Bureau) opgericht dat onafhankelijk klachten van burgers over de politie behandelt. Wangedrag van politieagenten kan daarnaast ook gemeld worden via de Crime Busters Hotline. De overheid voorzag tevens in trainingen en handleidingen voor de politie om misbruiken en corruptie tegen te gaan en om het respect voor de mensenrechten te promoten. Verder kan elke Bosniër die meent in zijn/haar rechten te zijn geschaad zich wenden tot de Ombudsdienst (Institution of Human Rights Ombudsman for Bosnia and Herzegovina, dat uit drie ombudspersonen (i.e. een Servische, Kroatische en Bosniak) bestaat die de mensenrechtensituatie in Bosnië-Herzegovina opvolgen. Ook bestaat voor elke burger de mogelijkheid de eventuele onwettelijkheid van zijn of haar arrestatie aan te klagen bij het gerecht. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand, verleend door gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties (o.a. Vaša Prava en het Helsinki Committee for Human Rights), in Bosnië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, een aantal voornamen stappen werden gezet om corruptie aan te pakken. Zo beschikt Bosnië-Herzegovina sinds 2014 over een Agentschap voor de Preventie van Corruptie en de Coördinatie van de strijd tegen Corruptie (APIK). Dit agentschap ontwikkelde een strategie tegen corruptie en in de daaropvolgende jaren werden ook in de beide entiteiten (RS en FBiH) anticorruptiestrategieën en actieplannen ontwikkeld. Ondanks het adequate institutioneel, wetgevend en strategisch kader op het vlak van corruptiebestrijding, blijft het aantal veroordelingen voor corruptie evenwel laag. Een gebrek aan harmonisatie van de verschillende wettelijke bepalingen op de verschillende bestuursniveaus, wordt hier als het grootste probleem aanzien. De Bosnische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Bosnia and Herzegovina", die onder meer inzet op trainingen bij politie en gerecht. Naast de gewone rechtsgang en de Ombudsdienst, zijn er ook het ministerie voor Mensenrechten en Vluchtelingen (MHRR) en een aantal ngo's en internationale mensenrechtenorganisaties tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Bosnië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Dezelfde informatie toont aan dat heel wat Roma in Bosnië-Herzegovina zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Bosnië Herzegovina, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald, ... spelen evenzeer een rol). De Bosnische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op

discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Bosnië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Bosnische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,.... van de Roma. Dit leidde reeds tot vooruitgang op het vlak van burgerlijke registratie en huisvesting. Om de integratie van de Roma in de samenleving te verbeteren worden in Bosnië-Herzegovina vanuit de diverse overheden al vele jaren actieplannen aangenomen die erop gericht zijn de kansen op de arbeidsmarkt en de toegang tot gezondheidszorg, het onderwijs en de huisvesting te verbeteren (bijvoorbeeld de Roma Strategie, de actieplannen voor de periode 2017-2020, 2018-2022 en 2021-2025). Bovendien heeft het land in 2019 ook de Poznan-Verklaring (een verbintenis uit juli 2019 van de Balkanlanden i.v.m. de integratie van Roma) onderschreven. Op federaal en entiteitsniveau zijn er nationale minderheidsraden (Roma Comités) die op regelmatige basis samenkomen. Ook het Ministerie voor Mensenrechten en Vluchtelingen (MHRR) beschermt Roma tegen discriminatie en behandelt hun klachten. Om de implementering en de efficiëntie van de beleidsplannen in verband met de Roma in de westelijke Balkan en ook de principes van goed bestuur en lokale participatie hierbij te ondersteunen, hebben de Raad van Europa en de EU in 2017 samen het zogenoemde ROMACTED-steunprogramma opgezet. Op 20 maart 2018 vond de officiële lancering plaats van het ROMACTED programma in Bijeljina, Brcko, Donji Vakuf, Gradiška, Kakanj, Prnjavor, Travnik, Tuzla, Visoko en Vukosavlje. In de daaropvolgende jaren heeft ROMACTED als drijvende kracht gefungeerd bij het opzetten van workshops met als doel het nationale actieplan lokaal beter te implementeren. Het ROMACTED-programma is gericht op het opbouwen van politieke wil en aanhoudende beleidsbetrokkenheid van lokale autoriteiten om democratisch lokaal bestuur en empowerment van lokale Romagemeenschappen te versterken. Concreet betekent dit ook dat in de periode 2018-2019 een groot aantal lokale initiatieven, samenwerkingsverbanden en synergiën op poten zijn gezet, zoals onder meer initiatieven in verband met huisvesting, energievoorzieningen, onderwijs, en de versterking van onderwijscapaciteiten voor Romakinderen. Op 19 oktober 2021 is in Bosnië-Herzegovina de tweede fase van het ROMACTED-programma "Promoting good governance and Roma empowerment at local level" gelanceerd. Er zijn in Bosnië ook meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen. Al die organisaties zijn via allerlei projecten actief in de versterking van de sociale, educatieve, professionele, juridische situatie of de gezondheidstoestand van de Roma.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Bosnische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Bosnië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Bosnische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet"

3.2.3. De door de commissaris-generaal bij aanvullende nota overgemaakte informatie, met name de COI Focus Bosnië-Herzegovina: algemene situatie van 6 januari 2025, laat niet toe af te wijken van de conclusie in de bestreden beslissing dat "de in Bosnië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5" en "eventuele problemen van discriminatie in Bosnië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Bosnische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden."

3.2.4. Door louter haar vluchtrelaas te herhalen en andermaal aan te geven dat "Uit deze feiten volgt dat verzoekster een alleenstaande en jonge vrouw is zonder adequaat familiaal of sociaal netwerk van Roma afkomst. Zij heeft geen financiële middelen, genoot amper opleiding en werd herhaaldelijk het slachtoffer van uitbuiting en (seksueel) geweld. Zij vervreemde van haar land van herkomst door haar langdurig afwezigheid uit Bosnië en Herzegovina, het land dat zij verliet toen zij nog minderjarig was" weerlegt zij de motieven van de bestreden beslissing niet en brengt zij geen nieuwe elementen aan het licht. Met deze omstandigheden werd reeds uitvoerig rekening gehouden in het kader van verzoeksters eerste, tweede en thans derde

verzoek om internationale bescherming. Het volstaat niet deze omstandigheden telkens opnieuw te benadrukken, zonder afbreuk te doen aan de pertinente beoordeling hiervan door de commissaris-generaal en de Raad.

3.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster geen elementen heeft aangedragen die de kans aanzienlijk vergroten om te worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dan wel om in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan dan ook niet dienstig een schending van deze laatste bepalingen opwerpen.

3.4. In zoverre een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangevoerd, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij de DVZ de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort zoals reeds gesteld, overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het (volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend vijftientig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES